

[Kristen Amby.]

mer langt de fleste indirekte Skatter ind gennem Skat paa undværlige Goder, og saa vidt mig bekendt, er det ærede Retsforbund selv inde paa Tanken om Giftskatter. Selv om de er de mest haardkogte Modstandere af indirekte Skatter — det siger de da —, har de alligevel følt, at Befolkningen efterhaanden har vænnet sig til disse saakaldte Giftskatter, Skatter paa Spiritus, Øl og Tobak, saa selv Retsforbundet mener nu, at disse Skatter skal bibeholdes. Hvorfor dog saa lægge andet ind i mine Ord, end der ligger i dem, nemlig en Konstatering af, at da Staten faktisk har og med alle Partiernes Tilslutning bruger disse andre Skatteklæder, saa er der et andet Grundlag for Bæreevnen, hvis man overfører Udgifter til Staten, end der er i Kommunen.

Til det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, den ærede Hovedordfører, maa jeg maaske sige, for Venstrepartiet, vil jeg gerne sige, at nu skal han heller ikke lægge mere ind i, hvad jeg har sagt, end hvad der ligger i det. Jeg har sagt, at for saa vidt der i Venstres 4 Forslag var en Tendens til at overføre Udgifter paalagt ved Lovgivning fra Kommunerne til Staten, var vi enige deri, allerede af den Grund, at vi for længst har krævet det.

Om Enkeltheder vil jeg ikke udtale mig, før jeg ser, hvordan det gaar hele Problemet. Mange af de Tanker, der ligger i Enkelthederne, har vi ogsaa selv været inde paa, men alt det kommer vi til at diskutere senere.

Det ærede Medlem Hr. Nøhr mente, at jeg vilde ensrette Kommuneskatterne Landet over — saadan maa jeg forstaa hans Polemik mod mine Betragtninger. Jeg formoder, at det ærede Medlem dermed vil sige, at jeg skulde ønske en ens Ligningsprocent og Skatteprocent i alle Landets Kommuner. Hvor kan dog det ærede Medlem tænke sig, at jeg kan mene noget saadant? Nej, det, jeg har sagt, og det, jeg fastholder, er, at en af de væsentligste Aarsager til den ulige Behandling af Skatteborgere, der er helt ens stillet, og som eventuelt bor, skønt i forskellige Kommuner, saa dog i Kommuner, der er ens stillet — kongruente er der ikke to Kommuner Forhold, der er —, er, at man har Ret til ved forskellige Ligningsregler, Fradrags- og Tillægsregler at forskelsbehandle disse Skatteborgere. Og derfor har jeg hævdet, at hvis man vil Retfærdighed, saa var det rimeligt, at man krævede, at disse forskellige Regler skulde være ens. Saa vil netop Forskellen

i Skatte- og Ligningsprocenten senere give Udtryk for Kommunernes forskellige økonomiske Forhold og netop Udtryk for den Ulighed, som fremkommer mellem fattige og velhavende Kommuner. Saa vilde man have et Sammenligningsgrundlag, der kan holde, det har man ikke nu.

Jeg henvender mig derefter til den højtærede Minister, der meget selvtilfreds... (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*).... jo, selvtilfreds, ikke selvglad naturligvis, det kunde aldrig falde mig ind at sige noget saadant om den højtærede Minister — men Ministeren var meget tilfreds med, at Lovforslagets Grundidé ikke var anfægtet af nogen. Hvorfor i Alverden skulde nogen af os anfægte Lovforslagets Grundidé? Saadan rene Taaber er vi da ikke. Lovforslagets Grundidé er jo at skabe en større Lighed i Behandlingen af Borgere, der er økonomisk ens stillet. Det er en fortræffelig Idé, som jeg fuldt ud billiger. Men der er jo slet ikke Spørgsmaal om, om man har den Idé. Det, Ministeren skulde have forsøgt at svare paa — og svare til —, var, om nu ogsaa hans Forslag var Udtryk for denne Idés Gennemførelse; og dær mener jeg virkelig paa to afgørende Omraader at have konstateret, at det netop ikke er det.

Det lader — det har jeg allerede sagt til det ærede Medlem Hr. Nøhr — Kommunernes Ret til Forskelligbehandling af Borgere, der er fuldkommen ens stillet, staa ganske uanfægtet. Men naar man kommer og siger: Min Grundidé — og man er glad for, at den ikke bliver anfægtet — er, at de Mennesker skal behandles ens, der er økonomisk ens stillet, saa er det, jeg siger, at dette Problem maa tages op; saa kan man ikke vedvarende lade Kommunerne have Ret til ved forskellige Fradrags- og Tillægsregler eller forskellige Regler om Forholdet mellem Indkomstskat og fast Skat at behandle Borgere, der er økonomisk ens stillet, fuldkommen uens; det kan Kommunerne jo gøre, selv om deres Forhold er, om ikke kongruente, saa dog i hvert Fald ret ensartede. Det beror efter mit Skøn mindre paa økonomiske Hensyn, paa, hvilke Ligningsregler man anvender, og hvilket Forhold man har mellem faste Skatter og personlige Skatter, end paa, hvilken politisk Betragtning der nu er gældende — politisk i Ordets videre Forstand naturligvis.

Det andet Hovedhensyn, som jeg synes Ministeren — om hans Grundidé skulde have holdt Stik — burde have taget ved Udformningen af et saadant Lovforslag, har han overhovedet ikke været inde paa, heller ikke i sit Svar til mig. Jeg maa for-